

Bud'me všímaví K CHUDÝM

JÁHEN JOSEF JANŠTA

Děvčata a kluci, my se setkáváme s Pánem Ježíšem v modlitbě, v kostele a všude tam, kde se žije z lásky. Ale jednou se s Pánem Ježíšem setkáme tváří v tvář – bude to po naší smrti i na konci světa, kdy si Pán Ježíš přijde pro ty, kteří ho mají rádi. Pán Ježíš si přeje, abychom se na něho těšili a očekávali ho.

Ne však sami, ale společně s těmi, kterým jsme pomohli. Lidé, kteří potřebují naši pomoc, jsou chudí. Můžeme je vidět kolem sebe. Budme k nim všímaví, zvláště nyní v postní době, jako Eliška, která je pátáčka a pospíchá do školy.

Přítom dohání spolužačku Natálku. „Pojď rychleji, nebo přijdeš pozdě!“

„Mně je to jedno. Stejně o mne nikdo nestojí.“

„Jak to?“ zeptá se Eliška starostlivě.

„Maminka s tatínkem se pořád hádají. Když jim řeknu, ať toho nechají, tak mě pošlou pryč. Asi se rozvedou a vůbec jim nevdají, že já kvůli tomu brečím.“

„A vědí, že brečíš?“

„Jo! Mamka mi na to řekla, ať přestanu, že to k ničemu nepomůže.“

„To máš teda hodně blbý,“ přikyvuje Eliška a všimá si, že Natálka má v očích slzy.

V příštím okamžiku už nešťastné děvče brečí nahlas.

Eliška usilovně přemýšlí. „Mám nápad,“ zvolá tak nahlas, aby odehnala pláč spolužačky. „Dospěláci si nás někdy nevšímají, protože mají svoje starosti. Ukážeme tvým rodičům, že i ty máš své starosti.“

„Ale jak? Řeknou, že teď nemají čas. A budou se hádat.“

ILUSTRACE: JIRÍ VANČURA

„Neboj. Ukážeme jim, že tvoje starosti jsou vážné.“

Asi, kluci a děvčata neuhodnete, co Eliška vymyslela. Pozvala Natálku k sobě domů a poradila jí, ať rodičům sdělí, že nepůjde domů, dokud se nepřestanou spolu hádat. Natálčini rodiče z toho byli zděšeni. Přijeli si k Elišce pro dceru a slíbili jí, že se hádat nebudou. A museli to dodržovat, protože Natálka jim řekla, že když se budou hádat, tak zase půjde k Elišce. A dopadlo to dobře. Rodiče se udobřili a Natálka se už zase usmívá jako dříve. Ale kdo má na tom hlavní zásluhu? Eliška, která si všimla, že Natálka potřebuje pomoc. Pomohla chudé spolužačce, která byla chudá tím, že ztrácela svoji rodinu.

KASOVNÍ TRHÁK

Kdyby se mi přihodilo neštěstí a byl jsem nikoliv knězem, ale bohatým hollywoodským producentem, natočil bych film o životě svatého Ambrože, závratně bych na něm zbohatl a za utržený peníz si koupil karibský ostrov. Protože mám však raději koláček na krku, než třeba kolesový parník na hladině, o svůj nápad se podělím. A pokud aspoň vy chcete být víc bohatí než Boží, mám tip, jak ten mrzký sen uskutečnit. Postačí vám pár vstupních milionů, pak už je všechno snadné.

Za vstupní miliony je třeba pořídit kulisy katedrály, dva muže s vousem a dav rozlícených komparsistů. První muž s vousem bude Ambrož – mladý správce severoitalské Ligurie, jenž zarostlou tvář marně maskuje, že je vlastně holobrádek. Zkušenosti žádné nemá, a přesto mu dal císař na starost rozhádané město Milán a jeho širé okolí. Katolíci se tu prou s ariány popírajícími božství Ježíše Krista a je jen otázkou času, kdy nepřítelství přeroste v konflikt. Katolicky smýšlející Ambrož spory zdárně tlumí, až do dne, kdy zemře místní biskup. Následuje první klíčová scéna filmu.

Milánská katedrála, rok 374: Je narváno k prasknutí. Rozvášněné davy skandují jména svých biskupských kandidátů. Ariáni se posmívají Kristovým věrným – a ti nemají daleko k tomu, aby Boží věc bránili pěsti. Už se jen čeká, kdo dá první podnět ke rvačce. Tu dovnitř vrazí Ambrož. Zástupy mu ustupují z cesty, dokud se nedostane až na vyvýšené místo v presbytáři. Dívá se, mlčí – a hlasy postupně utichají. Když konečně promluví, pohledy protivníků se brzy ve studu sklánějí k zemi. Správce dokáže zasáhnout srdce jako málokterý kazatel. Tu se ve ztichlé lodi ozve hlas: „Ambrož biskupem!“ Následuje ticho ještě hrozivější. Jako by se katedrála k něčemu nadechovala. Náhle i z druhého konce zazní: „Ambrož biskupem!“ Přidá se kdosi třetí z dálky, až od samého vstupu: „Ambrož biskupem!“ A pak, jako když po třech prvních kapkách přijde hustý déšť: celý prostor duní místodržitelovým jménem. Marně Ambrož namítá, že není tím pravým, marně se zkouší schovat. Nakonec je vypátrán a musí si vypošlechnout, že si jeho volbu přeje i v Římě. Podřídí se. Během jediného týdne se nechá pokřtít, biřmovat, přijme poprvé Tělo a Krev Páně a poté všechna svěcení až po biskupské.

Druhá klíčová scéna se odehrává o šestnáct let později. Stárnoucí biskup Ambrož má teď spolence v katolickém císaři Theodosiovi (druhý muž s vousem). Císař je však vznětlivý, a když mu v Soluni zavraždí tamního místodržitele, nechá na oplátku pobít sedm tisíc Soluňanů.

Milánská katedrála, rok 390: Theodosius přichází v plné imperiální parádě k branám, doprovázen ozbrojenou gardou. Kolem jásá dav komparsistů. Ambrož stojí rozkročený ve vratech – snad chce sám přivítat vládce. Když se však císař přiblíží až k němu, biskup se ani nehne. Zástupy ztichnou. „Pusť mě dál, přicházím se modlit,“ prohlásí panovník. „Nepustím, máš na ruku krev,“ odpoví biskup. Zástupům se zatají dech. Diváci zapomínají pojídat popcorn, neboť všichni vidí, že Ambrož má jen berlu, zatímco Theodosius meč. Avšak stane se, co nikdo nečekal. Císař zaváhá, pak pomalu poklekne a požádá o pokání. Jeho pozemská moc se skloní před tou nadpozemskou. Ambrož mu uloží měsíce postů, modliteb a služby chudým. Teprve poté – jako kajícník s bosýma nohama a roztrženým rouchem – smí Theodosius přijít znovu.

Císař se tedy nakonec obrátí a biskup zemře jako světec. Vplete-li se mezi obě zmíněné katedrální scény ještě milostná zápleтка, automobilová honička a něco o záchraně světa, film bude kasovní trhák. Nezapomeňte pak odvést desátek tomuto časopisu, aby se redakce nemusela provždy trápit v Jablonci. Třeba i díky vám budou jednou z Tarsicius Tower na Manhattanu rozesílány tony a tony ministrantského čtiva katolické mládeži od Mikronésie až po Čukotku a... a pan primář říká, abych už končil.

Z Oddělení pro léčbu megalomanie
srdečně zdraví
OTEC ŠTĚPÁN SMOLEN

ILUSTRACE HELENA FILČIKOVÁ

Cestou dvou bratří

Namalujte příběh bratřů sv. Cyrila a Metoděje

Putujeme společně, kreslíme společně a soutěžíme společně. Pojdte s námi, u vás doma nebo ve škole, namalovat příběh, příběh dvou bratřů, kteří přišli k nám a přinesli kulturu a vzdělání...

Pod záštitou:

Mons. Jana Graubnera, arcibiskupa olomouckého
Jiřího Čunka, hejtmana Zlínského kraje

Mediální partneři:

XIV. ročník výtvarné soutěže pro děti

Dny lidí dobré vůle
www.velehrad.eu